

Ἄχ, νενέ, τῆ λέει, γλυκειά!

Μιά σαίτα μου κακιά

Μὲ ἀγκύλωσε (νὰ σκάση)

Καὶ ἡ ἀγκυλωματιὰ

Μὲ φλογίζει, σὰν φωτιά

Καὶ, καὶ, καὶ θὰ μὲ χάσει.

Τότ' αὐτὴ χαμογελᾷ,

Καὶ τὸν λέγ' ἰδὲ καλά.

Μάθε τέκνον μου καὶ μόνος,

Πόσος, πόσον εἶν' κακός,

Καὶ πικρὸς, καὶ καυστικὸς

Τῆς σαίτας σου ὁ πόνος.

~~~~~

48. Ἐκεῖ, μιᾷ μέρα,

Ποῦ τραγουδοῦσα,

Καὶ τὸν μεγάλον

Ἄρην ὑμνοῦσα,

Ἡ Ἀφροδίτη

Μὲ τὸν κεστόν της,

Ἦλθε βαστῶντας

Τὸν ἀχρίβόν της.

Φίλε, μὲ λέγει,

Πῶς ὑποφέρνεις;